

המשורר אתגר מיוחד: כיצד לבטא זאת בשפה שאיננה תיעוד עיתונאי אך גם לא גבוהה ומתהדרת. שמתו לב לתגובת שונות לספרי - היו שהתחברו לשער "נטע", נכדתי בחודשים הראשונים לחייה, היו כאלה שהתחברו לשירי המלחמות. היתה מי שאהבה שיר שביטא תשוקה נסתרת. מטיילים שהתחברו לשירים הקשורים להליכה בשבילי הארץ. השער "ילד חוץ" הרשים אחרים. אז מי אני שאקבע מהו מרכז הכובד? כבד עלי.

- כיצד משתלבת כתיבת שירה עם גידול ענבים? איך והיכן אתה כותב?

רוב ימי שילבתי עיסוקים ביוזמניים. משעמם לעסוק רק בדבר אחד. אומלל הפקיד בתחנת הרכבת הרואה מבעד לחלון מדי יום ביומו רכבות חולפות לדרום ולצפון ורק הוא נותר בעבודתו השגרתית קיץ וחורף (ראה פירגנולו). במקביל לעבודתי כמורה שילבתי חקלאות. גידלתי ארטישוק וענבי מאכל, למדתי תוך כדי תנועה ללא רקע קודם. לומדים משגיאות ומהצלחות כמעט כמו בכתיבת שיר. עבדתי עם נערים בגיל ילדות ובגרות ועם תלמידים לאחר צבא המיועדים להוראה - עיסוק אנושי מגוון ומעורר. עם מורים עולים שקיבלו תקופת הכשרה להוראה בארץ. עבדתי עם רבים מספורטאי הצמרת בריצות למרחקים בינוניים וארוכים - גם זה עיסוק מאתגר ומורכב, עם אנשים השואפים להצלחות ועם מערכות מוסד הנאבקות על עמדות כוח ושליטה. כיום אני ממשיך לגדל ענבי מאכל מזנים שונים במשק שאינו גדול במונחים מודרניים, אך מחייב הקפדה ודיוק, כדי שלא ליפול כלכלית. בתקופה זו של הקיץ קשה ליצור שירה. העייפות בתוספת הלחות והחום מדכאים את יצר הכתיבה. אני קם בבוקר לפני חמש ומנהל את סדר העבודה היומי עם שני פועלים, לעתים תכופות אני עצמי נעשה לפועל פשוט. עונת הבציר תלויה באיכות העבודה שנעשתה בחודשים שקדמו לבציר. טעויות בשלב המוקדם גורמות לנוק כלכלי בשלב שבו רוצים לממש את ההכנסות. בתקופות אחרות של השנה אני פורה יותר. אני מודע לכך שמשמעת כותבים היא מפתח לרצף יצירה. אולי אני פחות ממושמע. איך והיכן אני כותב? המחשב, שלחלק מבני גילי הוא זר ומאיים הפך לידיד של ממש. הוא המכשיר שמשרת אותי לכתיבה. ולפעמים טיוטה ראשונית עולה על פתק או סתם פיסת נייר, תוך כדי טיול או מסע אחר בנוף האנושי.

- תוכניותיך ככותב לשנים הקרובות? מה אעשה בשנים הבאות ככותב? אם יתארכו ימי ומוחי יהיה פורה ויוצר, אשתדל ליצור עוד ספרי שירה. כיום כבר יש מספיק שירים לספר נוסף, אך החשש לאיכות "הספר השני" מרצד במוחי. איני ממנה. אם פעם בשנה או שנתיים יצא ספר שיעמוד במבחן איכות, ייתכן ובעוד עשור ארדה אל שולחן הפרסים למפעל חיים.

טעם של פעם

נולדתי כאן, שנים מעטות לאחר שירות הגמלים.
שירת ענבלי פעמונים, מים צוננים, כדי חמר -
"לפי הגמל המשא".
ארץ שטופת שמש, מערבלי בטון, סתתים -
לבנים ואבן.
אבק-כביש וריח פרדסים כסו את הורי.

נתנו לי שם בעקבות לנין.
אהבתי את צליליהם המתרפקים של כנויי החבה,
לטיפת גפוף בשער ראשי.
יושב על סלע אבן בשכונת מחנים בצל ברושים כבדים
מול בית העלמין,
נשטף לתענוג זר במקלחות קרות בחוף תל אביב,
מחלול על המים -
עירת צריפים עלובה עטורת יריעות זפת
כבצירי שאגאל.
טעם מלח וחולאים בענבי הדבוקי עדין בפי.

ושוב גמלים אחר המדבר. מפה ומשם מבריחים סמים, זונות.
לעתים נוגחים באפלה מכונית חולפת.
נמיות זריזות חוצות בהרף עין כבישים ושרדות,
דור המדבר נעלם -
צעירים ממני מחפשים ענבי רוש, אהבה אחרת.

"אנא חבקו אותי לכל תפוז אותי הרוח" אומר מחמוד דרוויש.
אני מצמצם - חבקי אותי,
אהבי.

איני יודע אם יש בך טעם של פעם
רק הזעה מליחה כבוער.
והחיוך